

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ ΚΑΙ ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ

Γ'.

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου και τέλος).

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Νά μάζ ενοχλήσετε; Καλέ τί λέτε!...
ΕΛΕΝΙΤΣΑ.—Όλο τὸ καλοκαίρι λογαριάζετε νά μείνετε ἐδῶ;
Σέ καλό σας!...



— 'Εκεῖ κάνουν κι' οἱ κοκοροὶ αὐγά!...

ΕΚΕΙΝΟΣ, (πρὸς τὴν 'Ελενίτσα). — Καλά, καθήστε ὅσο θέλετε. Πρὸς χάριν τῆς Μαιριγούλας μου ποὺ στενοχωρεῖται.

ΕΚΕΙΝΗ, (πρὸς 'Εκείνον). — Δὲν λές καλύτερα πρὸς χάριν σου!

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ναί, δὲν τὸ ἀρνόμμα. Θά περάσουμε ὥραία μὲ μιά τόσο εὐχάριστη συντροφιά... (Γλυκοκωτίζει τρυφερά τὴν 'Ελενίτσα).

ΤΑΚΗΣ. — Ἡ συντροφιά σας βέβαια εἶνε θαυμασία, ἀλλὰ γιατί ἤρθατε ἐδῶ στὸν ἐρημότοπο;... Πῶς μπορεῖ νά ζήσει κανεὶς ἐδῶ, ἔστω καὶ μιά βδομάδα;

ΕΚΕΙΝΗ. — Καὶ πάλι καλά... Ποῦ νά βλέπατε τὴν καλύβα ποὺ καθόμαστε ὡς τὰ χτέρες...

ΤΑΚΗΣ - ΕΛΕΝΙΤΣΑ. — Καλύβα! Καλύβα, εἰπατε; Καθόσαστε σὲ καλύβα;...

ΕΚΕΙΝΗ. — Ναί, καλέ. Δὲν εἶδατε ποὺ λένε «τὴν καρδίαν σου καὶ μίαν πὺλιν»; Πήγαμε λοιπὸν καὶ μεῖς νά ζήσουμε στὸ βουνό. Αὐτὸ θά πῆ ἔρωσ. Ἡ φωνακὴ ζωὴ... Νά εἶσαι ἄνθρωπος μέσα στὰ ἄνθη!...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Σὰν τὰ ἀγριοκάτσια. (Γελάει).

ΕΚΕΙΝΗ, (πρὸς 'Εκείνον). — Ἐσὺ φταῖς ὅμως μὲ τὶς ποιητικὲς σου ἐξάρσεις!...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἐγὼ; Μὲ συγχωρεῖς!... Ἐσὺ μὲ παρακίνησες!...

ΕΚΕΙΝΗ. — Ἄ, τὸν φρενί!... Καλέ δὲν ἦσαν ἐσὺ ποὺ λιποθυμοῦσες ἀπὸ ἔκστασι καὶ μοῦ ἔλεγες μὲ τὰ μάτια γυρισμένα ἀπάνω στὸν οὐρανό: — «Μίαν καλύβην κι' ἔσένα. Τίποτε ἄλλο δὲν πῶθῶ. Γιατί λές ψέμματα;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Δὲν ντρέπεσαι νά λές πὼς λέω ψέμματα; Ἐσὺ δὲν μοῦ ἔλεγες, λιγωμένη μέσα στὴν ἀγκαλιά μου: — «Νά φύγωμε, λατρεία μου, νά πάμε μακριά στὴν ἐρημιά, νά ζήσουμε μόνοι μας, ἐλεύθεροι. Αἰώνια μόνοι κι' αἰώνια μαζὺν!» Ἐ, τὸ ἀρνέομαι; Μίλα ντέ... Ἐσὺ δὲν μοῦ ἔλεγες, νά ζήσουμε μακριά, ποὺ μακριά, σ' ἕνα χωριό; «Ἐκεῖ κάνουν κι' οἱ κοκοροὶ αὐγά!», μοῦ ἔλεγες. Θυμάσαι;

ΕΚΕΙΝΗ, (θυμωμένη). — Ἀφοῦ δὲν ντρέπεσαι, λέγε ὅ,τι θέλεις.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἐγὼ νά ντρέπομαι ἢ ἐσὺ;

ΕΛΕΝΙΤΣΑ. — Καλέ μὴ μαλώνετε, ὅποιος κι' ἂν τὸ εἶπε, ἄς τὸ εἶπε!...

ΕΚΕΙΝΗ. — Ὁχι, αὐτὸς τὸ εἶπε, αὐτός! (Σηκώνεται).

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ὁρίστε μας, ἀκόμα ἐπιμένει! (Σηκώνεται).

ΤΑΚΗΣ. — Μὰ ἂν ἤρθατε ἐδῶ νά σᾶς χαλάσουμε τὴν ἡσυχία, νά φύγωμε!... (Σηκώνεται).

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΗ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΗ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΗ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΗ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΗ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΗ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΗ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΗ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΗ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΗ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΗ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΗ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΗ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΗ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΗ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΗ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΗ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΗ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;

ΕΚΕΙΝΗ. — Ἄ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε. Γιατί νά φύγετε;



Νά εἶσαι ἄνθος μέσα στὰ ἄνθη!...



— Φτοῦ σου, παληοβρώμα!...

οἴσως...

ΕΛΕΝΙΤΣΑ, (πρὸς τοὺς δύο ἐρωτημένους). — Αὐτὰ τὰ μικρὰ, πεισματάκια κι' αὐτὰ τὰ καμώματα, ἔχει ἡ ἀγάπη. (Τοὺς πιάνει καὶ τοὺς δύο ἀπὸ τὸ μπράτσο). Ἐλάτε, ἀγαπήστε τώρα, Φιληθήτε λοιπόν!

ΕΚΕΙΝΗ, (κωτίζει 'Εκείνον, ὁ ὁποῖος ἐπίσης τὴν κωτίζει). — Ἄς κάνει αὐτὸς ἀρχή.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ὁχι δά, ἡ κυριεὶς προηγούνται.

ΤΑΚΗΣ. — Σταθήτε λοιπὸν νά σᾶς ντροπιάσουμε ἐμεῖς, πέντε χρονῶν ἀντράγγιο. Ἐλα, Ἐλενίτσα, νά κάνουμε μάζα!...

ΕΛΕΝΙΤΣΑ, (πλησιάζει πρόθυμα καὶ φιλοῦνται). — Ὁρίστε, πάμε τώρα.

(Βγαίνουν. Ἐκείνος συνοδεύει τὴν Ἐλενίτσα. Ἐκείνη πηγαινεὶ μὲ τὸν Τάκη).

ΕΚΤΗ ΗΜΕΡΑ

(Ἐκείνος κι' Ἐκείνη πάλιν μόνοι).

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Τί κατάλαβες τώρα; Νά, φύγαμε οἱ ἄνθρωποι, ποὺ θά τοὺς εἶχαμε μιά τόσο καλὴ συντροφιά.

ΕΚΕΙΝΗ. — Ἄς μὴ τοὺς ἐδιωχῆς.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἐγὼ τοὺς ἐδιώξα;

ΕΚΕΙΝΗ. — Αἰ, ποῖός, ἐγὼ;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἐσὺ ἄρχισες τὴ γκρίνια καὶ μοῦ σίχτηρες γιὰ τὶς ποιητικὲς μου ἐξάρσεις.

ΕΚΕΙΝΗ. — Σ' αὐτὸ ἔχεις δικιο. Ἀφοῦ ἤξερες τὸν χαρακτήρα σου τὸν ἀνίστορο, γιατί ἐπιμένεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Τί ἤθελες νά κάμω; Νά λέω πάντα «ναί»;

ΕΚΕΙΝΗ. — Ἐτσι εἶστε ὅλοι σεῖς οἱ ἄντρες, παληοχαρκτηῆρες.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Τί εἶπατε; Παληοχαρκτηῆρες;

ΕΚΕΙΝΗ. — Παληοχαρκτηῆρες, μάλιστα.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Μοῦ κάνεις τὴ χάρι νά μαζέψης τὰ λόγια σου;

ΕΚΕΙΝΗ. — Δὲν μπορῶ νά μὴν πῶ τὸ σωστό.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Τὸ σωστὸ εἶνε ὅτι ὄλες ἐσεῖς ἡ γυναίκες εἶστε καλτικὲς καὶ κανένας ἄντρας μὲ μυαλό δὲν πρέπει νά σᾶς ἐξη ἐμπιστοσύνη.

ΕΚΕΙΝΗ. — Ἐσεῖς εἶσατε κάλτικοι καὶ φρενῆτες καὶ χοντροῦνθρωποι.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Πρόστυχη!

ΕΚΕΙΝΗ. — Τί λόγος! Σὰν τὰ μούτρα σου θαρρεῖς πὼς εἶμαι, βρε παληοῦνθρωπε;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Κατοῖκα!

ΕΚΕΙΝΗ. — Ζῶον!

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Μιταροῦ!

ΕΚΕΙΝΗ. — Κοντοστοῦνη!

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Γραμμά!

ΕΚΕΙΝΗ. — Νά καθῆς! Ἀνάθεμα τὴν ὥρα ποὺ ξυλιεῖσα μ' ἐσένα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ὅποτε θέλεις, μπορεῖς νά ξεμιπλέξης.

ΕΚΕΙΝΗ. — Θά ξεμιπλέξω, μάλιστα, κι' ἀπόψε κιάλα.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ὁ δρόμος εἶνε ἀνοικτός.

ΕΚΕΙΝΗ. — Θά φύγω! Μάλιστα, θά φύγω.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ὁρα σου καλή. Νά σὲ ξεγονάτισσῶ τὸ θά ξεγονάισω.

ΕΚΕΙΝΗ. — Ἐσὺ εἶσαι τύραννος, δὲν εἶσαι ἄνθρωπος. Θά φύγω, θά φύγω, νά βρῶ τὴν ἐλευθερία μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Κι' ἐγὼ τὴ δική μου. Καὶ γιὰ νά μὴ μετανοήσης, φεύγω ἐγὼ πρῶτος καὶ βγάλε πιά τὰ μάτια σου.

ΕΚΕΙΝΗ. — Στὸ



— Μιταροῦ!...

— Κοντοστοῦνη!...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΓΑΛΕΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΣ ΒΙΒΛΙΩΝ

Τὰ βιβλία υπέστησαν επανειλημμένως μεγάλες καταστροφές ἐκ μέρους παντοειδῶν ἐχθρῶν τῶν, οἱ ὅποιοι προξένησαν, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνουν ἴσως, ἀληθινὰ δυστυχήματα στὴν ἀνθρωπότητα.

Ἡ πρώτη καὶ μεγαλύτερη καταστροφή βιβλίων ἐνεῖ ἡ πυρπόλησι τῆς βιβλιοθήκης τῆς Ἀλεξανδρείας, ἡ ὁποία περιεῖχε ἄνω τῶν 300 χιλιάδων τόμων, καὶ ἐκῆν κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀγροίκου Χαλῖφου Ὀμάο.

Ἀλλὰ καὶ ἀργότερα τὰ βιβλία υπέστησαν καταδιώξεις ἐκ μέρους τῶν Βασιλέων, τῶν Παπῶν καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν συνόδων. Ὁ Πάπας Ἀλέξανδρος 6ος π.χ. διέταξε νὰ καοῦν ὅλα τὰ βιβλία τῆς ἐποχῆς τὸν ποῦ δὲν ἦσαν γραμμένα σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπίσης ὁ Πάπας Γρηγόριος 8ος ἔδωσε διαταγὴ νὰ καηὶ ὁλόκληρη ἡ βιβλιοθήκη τῆς Παλαιστίνης, ἡ ὁποία περιεῖχε πολυτιμώτατα βιβλία, προερχόμενα ἐκ δωρεῶν διαφόρων Αὐτοκρατόρων.

Τὸ παράδειγμα τὸ ἀκολούθησαν καὶ οἱ Ἰησοῦτες μοναχοί, οἱ ὁποῖοι κήρυσαν ἀμείλικτο πόλεμο κατὰ τῶν βιβλίων ποῦ ἀντέκειντο στὶς θρησκευτικὰς ἀρχὰς τοῦ τάγματός τῶν.

Ἀφορμὴ ἐπίσης μεγάλων καταστροφῶν βιβλίων ἔγιναν καὶ οἱ λεγόμενοι «Ἰντεξ», οἱ ὅποιοι ἐξεδιόκοντο ἀπὸ τοῦς Πάπας καὶ περιεῖχαν κατὰλόγο τῶν βιβλίων, τῶν ὁποίων ἡ ἀνάγνωσις ἀπαγορευόταν στοὺς καθολικούς καὶ τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ καίγονται ἀπ' αὐτούς.

Χιλιάδες ὁσαύτως βιβλίων κατέστρεψαν καὶ οἱ λεγόμενοι Πουριτανοὶ τῆς Ἀγγλίας, οἱ ὅποιοι μάζεψαν καθὲ βιβλίον μὲ εἰκόνες καὶ ἀγιογραφίες καὶ τὸ παράδιναν στὴ φωτιά.

Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ἔκαιγαν τὰ συγγράμματα τῶν Ἑθνικῶν καὶ οἱ Ρωμαῖοι τῶν Ἰουδαίων καὶ ἄλλοι πάλιν ἄλλων.

Ἀλλὰ καὶ τὰ χειρόγραφα δὲν εἶχαν καλύτερη τύχη. Στὰ 1731 κέρηκε ἀπὸ πυρκαϊὰ ἓνα πολυτίμο χειρόγραφο σχετικῶς μὲ τὴ Γένεσι. Τὸ χειρόγραφο αὐτὸ περιεῖχε 250 ἔγχρωμες εἰκόνες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες μόνο ἡ 25 σόθηκαν, μαζὺ μ' ἓνα μικρὸ τιμῆμα τοῦ χειρογράφου.

Ἀπὸ τὰ 140 βιβλία ποῦ ἀποδίδονται στὸν Τίτο Λίβιο, μόνο μερικὰ ἀποσπάσματα ἔφτασαν μέχρι τῶν ἡμερῶν μας. Τὰ ἄλλα κατεστράφησαν. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τὰ ἔργα τοῦ Τακίτου.

Ἐπίσης πάμπολλα ἀρχαῖα ἐλληνικὰ συγγράμματα κατεστράφησαν κατὰ τὰ σκοτεινὰ χρόνια τοῦ μεσαίωνα, ὅποτε ἐπιζῶντοσσε ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ πρόληψι.

διάλογο!...

EKEINOS.—Νὰ σκάσης!
EKEINH.—Νὰ σκάσης ἐσύ!
EKEINOS.—Τί εἶπες, μορῆ;
EKEINH.—Ὅ,τι θέλω εἶπα, βρεῖ κιτρινάρη!... Τί μὲ κωττᾶς ἔτσι;

EKEINOS, (σηκώνει τὸ χέρι του). — Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ μὲ βάλεις σὲ μπελάνδες!...

EKEINH.—Γιὰ κάνε πὼς μ' ἀγγίζεις καὶ σοῦ δείχνω ἐγὼ, παλιάνθρωπε!

EKEINOS.—Φτοῦ σου, παληοβρόμα!
EKEINH.—Ἐσένα φτοῦ σου, παληοσκῖλο!
EKEINOS.—Νά, λοιπόν! (Τῆς δίνει ἓνα χαστοῦκι).
EKEINH.—Νά κ' ἐσύ! (Τὸν γρατσουνίζει στὰ μάγουλα).
EKEINOS.—Κακούργα κ'! (Τὸν τραβάει ἀπ' τὰ μαλλιά).
EKEINH.—Φονῆ!... (Τὸν τραβάει ἀπ' τὸ κολάρο).
(Τὸ ξύλο ἐξακολουθεῖ νὰ πέφτει, καθὼς καὶ ἡ... αὐλαία).

Υ.Γ.—Τὸ πρωὶ τῆς ἐβδόμης ἡμέρας, τὸ χωριάτικο σπιτάκι ἡ-τανε ξενοικιαστο, μὲ σπασμένα τρία ἀπὸ τὰ τζάμια του.

Ἐξω οἱ κορδαλλοὶ λαλοῦν, τὰ σπουργίτια τιτιζίζουν χαρούμενα σὰ δέντρα, τὰ μηρυγκία τρέχουν στὴ γῆ, ἡ γίδες βόσκουν στὰ ξερὰ ἀγκάθια, ὁ ἥλιος δύνει κύνκινος, σὰν νὰ τὸν ἔδειραν κ' αὐτὸν, τὸ ποταμάκι τρέχει σὰν νὰ τὸ κνηγοῦν, ἡ μέλισσες πετοῦνε στὰ ἀνθη, τὰ μπουμπουλίια σχηματίζουν βόλους τῶν ἀλόγων τὶς σβουνιές καὶ τὰ κουνούπια βιβινίζουν στὸ γαλανὸ ἀπειρο...

Καὶ τὸ σπιτάκι φαίνεται σὰν νὰ τὰ κωττᾶ ὄλ' αὐτὰ λυπημένο, μὲ τὰ σπασμένα τζάμια του... Σιγῇ στὸ χωριὸ καὶ ἡσυχία στοὺς κάμπους...

Διὰ τὴν «μίμησιν» καὶ τὴν ἀντιγραφήν
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.



ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Ὁ γνωστὸς λογοτέχνης καὶ καθηγητῆς τῶν μαθηματικῶν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Νικόλαος Χατζιδάκης μᾶς ἀπέστειλε δύο ἐπιμετρες μεταφράσεις του, τὶς ὁποῖες δημοσιεύουμε εὐχαρίστως, μαζὺ μὲ τὸ γράμμα ποῦ τὶς συνόδανε.

«Ἀγαπῆτὸ «Μπουκέτο»»

» Διάβασα στὸ τελευταῖο σου φύλλο τὶς δύο μεταφράσεις ποιημάτων, τοῦ Moore ἀπὸ τὸν Μαγκάκη καὶ τοῦ Stecchetti ἀπὸ τὸν Καμβανέλλη. Ἐπειδὴ κ' ἐγὼ πᾶ ἔχω μεταφράσει αὐτὰ τὰ τραγούδια, σοῦ στέλλω καὶ τὶς δικές μου μεταφράσεις, γιὰ νὰ τὶς δημοσιεύσῃς, ἂν θές, γι' ἀντιπαραβολή.

Ἀθήνα, 10 τοῦ Μάρτη τοῦ 1932.

Μὲ φιλικὸ χαιρετισμό,
Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ».

Ἡ δύο μεταφράσεις ποῦ ἀναφέρει στὸ παραπάνω γράμμα τοῦ ὁ κ. Χατζιδάκης, ἔχουν δημοσιεῖται στὸ 419 φύλλο τοῦ «Μπουκέτου». Ἴδου τὸ τώρα κ' ἡ δικὴς του.

ΑΥΤΟ ἼΝΑΙ ΤΟ ΣΤΕΡΝΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

(Τοῦ THOMAS MOORE)

Αὐτὸ ἴναι τὸ στερνὸ πιά τὸ τριαντάφυλλο
τῆς ἐποχῆς, ποῦ τὸρ' ἀνθίζει ἀόμοια,
καὶ βλέπει ὀλόγυρά του, μόνο κ' ἀφίλο,
τ' ἀδέλφια του ποῦ κοιτοῦνται στὸ χῶμα.
Ἄν ἄφησε ἄλλο τοῦ βορῆα τὸ σάρωμα
τριαντάφυλλο σιμά, ποῦ νὰ τοῦ μοιάξῃ.
Καὶ ποῦ μαζὺ μ' αὐτὸ νὰ χόνη τ' ἄρωμα.
Κι' ἴσως μαζὺ μ' αὐτὸ ν' ἀναστενάξῃ.
Ὅχι, δὲν θὰ σ' ἀρῆσω, μόνο κ' ἀφίλο,
νὰ τυραννίσαι ἀπάνω στὸ γλαδί σου
κοιμοῦνται τὰ συντρόφια σου, τριαντάφυλλο,
κι' ἐσὺ μαζὺ τοὺς πήγανε κοιμοῦ.
Μὲ πόνο λίγα-λίγα τὰ φυλλάκια σου
στὸ χῶμα τὰ σκορπάω τὰ βελουδένια,
κεῖ ποῦ τὰ μαδημένα τ' ἀδελφάκια σου
κοιμοῦνται χωρὶς λύπη, χωρὶς ἔννοια.
Καὶ μένα εὐτὺς τὰ μάτια νὰ μοῦ κλείσουνε
τότε ποῦ ἀγάπη πειὰ δὲν θὰ μοῦ μένη.
Κι' ἀπ' τὶς καρδιές, ποῦ ἀνθοῦν γύρω μου, ἀρχίσουνε
μιά-μιά νὰ σβήνῃ ἐμπρός μου μαραμίζονε.
Σὰν ἡ πιστὴς καρδιὴς ποῦ σ' ἀγαπήσανε
καὶ ταιριαστὰ χτυποῦσαν στὴ δική σου,
μέσα στὸ κρῖν τὸ χῶμα τῆς σαπίσανε,
τί σέρνεις πειὰ στὸν κόσμο τὴ ζωή σου;

ΦΡΑΧΤΟΔΟΥΔΟΥΔΟ

(Τοῦ L. STECCHETTI)

Ὁ ἀνθάκι μὲς στὸν ἴσιο ἀποκρυμμένο,
ποῦ ἀγνωστο μὲς' στὸ φράχτη ἔχεις φετρῶσει,
κι' ἐσὺ σὰν τὴν ἀγάτη μου θλιμμένο,
σὰν τὴν ἀγάτη μου κανεῖς δὲν σ' ἔχει νοιώσει.
Χωρὶς ἥλιον χαμόγελο, πηγαμένο
στ' ἀγκάθια θὰ χαθῆς, ποῦ σ' ἔχουν ζῶσει.
Καὶ χωρὶς χαμογέλιο ἐλπίδας μένει
κι' ἀγνωστη ἡ ἀγάτη μου ἡ φτωχὴ πεθαίνει.

Μεταφράσεις Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗ

ΕΡΩΤΑΣ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ

(Τοῦ JOHN LYLY)

Ὁ Ἔρωτας ὁ πονηρὸς κ' ἐκείνη π' ἀγαπῶ
μὰ μέρα παῖξανε χαρτιά μὲ πονηρὸ σκοπὸ,
κ' ἔβαλαν κάτω διὸ φιλιὰ ποῦ νὰ δοθοῦν στὸ στόμα,
μὰ τάχασε ὁ Ἔρωτας κ' ἔχασε κ' ἄλλα ἀζόμα.
Ἐχασε τὴ φαρέτρα του, τὸ τόξο, τὶς σαίτες
κ' ἓνα ζευγάρι ἐρωτικῶς τῆς μάνας του σπουρογίτες.
Ἐβαλε κάτω κάτασπρα, ζευγάρι περιστερία,
μὰ στῆς ἀγάτης μου κ' αὐτὰ περᾶσανε τὰ χέρια.
Ἐβαλε τοῦ προσώπου του τὰ τριανταφυλλάκια
καὶ τὰ λακκάκια ποῦ γελοῦν στὰ διὸ του μαγουλάκια,
κοράλλια ἀπὸ τὰ χεῖλη του κ' ἀπ' τὸ κορμί του γάλα
καὶ σὰν ἐπήγανε κ' αὐτὰ ἐκεῖ ποῦ πήγαν τ' ἄλλα,
ἔβαλ' ἐμπρός της κ' ἔπαιξε τὰ διὸ τρανὰ παλάτια,
τὰ διὸ παλάτια τῆς ψυχῆς, τὰ διὸ γλῆκα τοῦ μᾶτιος
μὰ τοῦ τὰ κέρφισε κ' αὐτὰ. Κι' ὁ Ἔρωτας χαι-
(μένος,

σηκώθηκε ὁ κακόμοιρος κ' ἔφυγε τυφλωμένος.
Ἔρωτα! αὐτὰ ποῦ ἔπαθες μ' ἐκάνανε νὰ μάθω
τί ἔχω ἀπ' τὴν ἀγάτη μου κ' ἐγὼ ὁ φτωχὸς νὰ
(πάθω.

Μετάφρ. ΔΗΜ. ΣΤΑΗ